

Тогава Мария подаде ръка на графъ Биандрате, Одеть взе края на намѣтката ѝ и, следвани отъ императора и Маргарита, тѣ тръгнаха начело на великолепното шествие. Долу, кочиятъ едва смогваха да си проправятъ пъть срѣдъ ликуващитѣ тълпи.

Най-сетне ромейтъ щѣха да осигурятъ своята власть. Защото за тѣхъ синътъ на Исаковата вдовица, макаръ, че по-късно тя се бѣ омѣжила за Монфератския маркизъ, все пакъ бѣ по-желанъ, отколкото непознатия ломбардецъ Гулиелмо, който смѣташе, съ помощта на Биандрате, да рече връзъ престола на Тесалоника. Днесъ малкиятъ Димитъръ щѣше да стане тѣхенъ кралъ. И то само благодарение на мощната подкрепа на императоръ Анри.

Затова всички поздрави и възторзи тъй непринудено политаха къмъ императорската кочия:

— Зито вазилевсъ Анри, василиса Мария! Зито Димитъръ! Зито Маргарита!

Маргарита и Биандрате се спогледнаха. Първата съ тържествуващо ликуване. Вториятъ съ загадъчна усмивка.

Увѣнчаването стана въ църквата Свети Димитъръ.

Вечерята кралицата даде отъ името на младия кралъ голѣма гощавка. За тържеството бѣха пристигнали барони отъ всички части на кралството: Тива, Беотия, Евбея, Коринтъ, Аргосъ...

Двадесетъ подикандилона, всѣки отъ който имаше по 12 свѣци, освѣтяваха залата на праздненството. Въ дъното бѣ сложена главната маса, на която седѣха въ два редица: императорътъ по срѣдата, Мария отъ дѣсната му страна, Маргарита отъ лѣвата, графъ Биандрате, архиепископъ Гуерино, Бертхолдъ фонъ Катценеленбогенъ и Равано дале Карчери. Креслото на императора приличаше по-скоро на престолъ, съ високо осемъ лакти облегало и кърмъзенъ покровъ отъ аксамитъ надъ него. Отъ дветѣ страни по дължината на залата, бѣха наредени дълги трапези, на които заемаха мѣсто, споредъ новия обичай, дамйтѣ и кавалеритѣ, седнали размѣсено: до всѣки рицаръ по една дама. Всички бѣха насѣдали въ две дълги редици, а среду тѣхъ непрестанно се суетѣха безброй валети, които носѣха